

گذر از وفاق به سیاست ملی

دولت پزشکیان برای تداوم و تحکیم خود چه راهبردی پیش رو دارد؟

عباس موسایی عضو دفتر سیاسی حزب توسعهملی

شش ماه از روی کار آمدن رئیس جمهوری که نام «وفاق ملی» را برای دولت خود انتخاب کرد، شاهد ناترازی همه‌جانبه‌ای در عرصه‌های مختلف سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و… هستیم. جریان مغلوب در انتخابات ریاست جمهوری که به‌واسطه علل و عوامل متعدد، همچنان از قدرت تعیین‌کنندگی بیشتری از دولت منتخب برخوردار بوده و در جایگاه مدعی و مطالبه‌گر، خود را نمایان می‌سازد؛ به‌گونه‌ای که به چیزی کمتر از بازگشت تمام‌عیار به موقعیت تمام‌عیار خالص‌سازی، رضایت نمی‌دهد.

بستر ظهور «وفاق ملی»

تجربه ناموفق و بحران‌ساز سیاست یکدست‌سازی، بحران کارآمدی و مشروعیت و به‌تبع آن، منازعه و سست‌پندنگی را بر عرصه عمومی، سیاست داخلی و خارجی تحمیل کرد؛ به‌گونه‌ای که شکاف ملت و حاکمیت، به گواه میزان مشارکت در انتخابات ماقبل ریاست‌جمهوری چهاردهم، در بیشترین درجه خود در تاریخ جمهوری اسلامی قرار گرفت. در فقدان امکان سیاست‌ورزی مصلحانه و ملی، جریان راست افراطی داخلی در موقعیت پوزرسیون و راست افراطی سلطنت‌طلب در موقعیت اپوزیسیون، برای تصاحب عرصه عمومی، تنازعی رادیکال را بر اوضاع سیاسی کشور تحمیل کردند. تمامیت‌خواهی راست افراطی، جریان سرنگونی‌طلب را نسبت به کش‌های رادیکال و انقلابی-امیدوار کرد. اصلاح‌طلبان اما در میانه منازعه و کشاکش یکدست‌سازی و براندازی خواهی، دکتر مسعود پزشکیان را در نقش لولای ملت و حاکمیت و در ذیل ایده «اصلاح از درون»، مورد حمایت قرار دادند و انسداد و بحران در یکدست‌سازی و ناممکن و نامطلوب بودن براندازی خواهی را مقدمه سیاست‌ورزی مصلحانه جدید خود قرار دادند.

وفاق پس از استقرار

پس از روی کار آمدن دولت چهاردهم و رونمایی از مفهوم «وفاق ملی»، سپهر سیاسی کشور شاهد بازنمایی‌ها و روایت‌گری‌های گونه‌گونی از آن بوده است. این مفهوم، همچون سایر مفاهیم، به‌شدت از بستر سیاسی(کانتکست)، انگیزه‌ها و روان‌شناسی سیاسی به‌کارگیرندگان، گفتمان‌ها و جناح‌های سیاسی حاضر در عرصه سیاست، نظریه‌پردازان و… متأثر بوده و بر هر آنچه در برساختن سیاست و امر سیاسی در ایران بوده تأثیر می‌گذارد. فهم مفهوم «وفاق ملی»، بی‌التفات به‌بستر/ کانتکست وگفتمان مولد آن، فهمی ناقص و رهنز، ناگشایشگر، انسدادآور وپارادوکسیکال است. دیری نگذشت که «وفاق ملی» در عرصه سیاست، به‌جای توافق مسئله‌محور و تلاش برای حل مسائل کشور به توافق ائتلاف با رقیب و تشکیل کابینه اشتراکی، تحویل شد. نگارنده دو برداشت از وفاق ملی که توسط دو استاد برجسته علم سیاست آقایان دکتر محمدهمدی مجاهدی و دکتر ابوالفضل دلاوری ارائه شده را تعاریف برآمده از الزامات و نیاز سیاست‌عادی‌ساز در کشور می‌داند. مجاهدی در تعریف «وفاق ملی» می‌نویسد: «وفاق ملی همان برنامه سیاسی- اجتماعی راهبردی‌ای است که با هم‌افزا کردن تعارضات هم‌فرسا میان نیروهای واگرا و با هم‌گرا کردن نیروهای درون جامعه و درون حکومت و با پیوند زدن میان حکومت و جامعه شرط امکان حل مسئله‌های ایران را در تراز راهبردی فراهم می‌آورد. دلاوری، پیروزی دکتر پزشکیان را محصول کنش آگاهانه همه نیروهای سیاسی، شامل تصمیم‌گیران در نظام حکمرانی، بازیگران جامعه‌مدنی و مردم، تعریف می‌کند و بازگشت به سیاست و پیروزی از گفتمان مصالحه و اصلاح را الزام شرایط کنونی می‌داند. آنچه اما در عرصه سیاسی نمایان شد، چیز دیگری بود.

وفاق علیه سیاست و امر سیاسی

عقب‌نشینی از روایتی که «وفاق ملی» را توافق مسئله‌محور برای حل مسائل ملی می‌دانست، به روایتی که غلبه بر «دعوای سیاسی» را در اولویت قرار داد؛ «وفاق ملی» را از محتوای سیاسی خود یعنی مصالحه و اصلاح، تهی و به سمت استحاله و عقب‌نشینی سوق داد. مابه‌ازای واگذاری بخش‌های موثری از قوه‌مجریه به جناح رقیب، نه‌تنها مسکن و میدان «توافق مسئله‌محور» را به‌وجود نیاورد، که مخالفان روایت مصالحه و اصلاح‌جویانه را بر وفاق مستولی گردانید. با بهره‌گیری از «شاتال موف» در «آگونیستیکس» می‌توان گفت که روایت نامعطوف به سیاست و امر سیاسی از «وفاق ملی»، روایتی ضدسیاست، ناواقع‌بینانه، استحاله‌طلبانه و از قضا سرکنگبینی است که بر صفرای انسداد، توسعه‌ستیزی، بحران و مخاطرات خواهد فرزد. به زبانی دیگر، چه‌بسا آنستی‌جویی، تلاش برای غلبه بر آگونیسم و به رسمیت نشناختن نظام تفاوت و رقابت تحت‌عنوان «ما اهل دعوا نیستیم»، پاک کردن صورت مسئله سیاست باشد و به زبان

آگامبنی، به‌نوعی ادغام حذفی و یا حذف ادغامی راه ببرد و یکدست‌سازان را برای عقب نشاندن منادیان وفاق، جری‌تر گرداند؛ چنانکه برای هدم و حذف و استحاله وفاق، حد یقفی نشانسد. چنانکه سعدی بزرگ می‌گوید:

لعبت شبرین اگر توش ننشیند

مدعیانش طمع کنند به حلوا

چشم‌پوشی بر ماهیت آگونیستی، رقابتی و ستیزشی سیاست، نه‌تنها به غلبه بر دعوا نمی‌انجامد؛ بلکه سیاست را از رقابت به تخصص، تنازع و رادیکالیسم کور هدایت می‌کند. کلیت‌بخشی به جامعه، نه از طریق یکدست‌سازی به‌وجود خواهد آمد و نه از طریق وفاق ضدسیاست. این هر دو مسیر ضدسیاسی، قفل بزرگی بر در سیاست خواهند زد. چنانکه استانسیلاو پرژی لتس، فیزیکدان و دیپلمات لهستانی می‌گوید: «کلماتی چنان بزرگ وجود دارد که چنان تهی‌اند که می‌توان کل ملت‌ها را در آنها به اسارت گرفت!» این روایت تک‌ساحتی از سیاست، از طرفی چشم‌پوشی بر چهره ژانوسی سیاست است که ستیز و سازش را دو روی چهره خدای سیاست می‌داند.

جامعه قوی و حکومت قوی

وقتی حکم دانش سیاست و تجارب گونه‌گون آن است که اشتقاق، تفاوت، آگونیسم، تکثر، تلون و تنوع ریشه‌کن ناشدنی‌اند تلاش برای خالص‌سازی، همگون‌سازی و از بین بردن فضای رقابت و سیاست، راه به جایی نخواهد برد. سیاست وفاق، اما می‌تواند ضمن پذیرش و به رسمیت شناختن این‌خصلت‌های پویای اجتماع، مسئله‌محوری حل‌المسائلی را در پیش بگیرد. وفاق در بالا برای مدیریت ناملائیمات و مخاطرات روزافزون سیاست، به میزانی که در مسیر روال‌مندسازی و عبور از عواقب استثناگرایی قرار گیرد؛ می‌تواند بخشی از پروسه عادی‌سازی باشد؛ به شرطی که حذف و هدم پویایی‌های سیاست را در دستور کار قرار نداده باشد. وفاق مصنوعی، تحمیلی و تک‌ساحتی و بی‌التفات به آنچه در زیر پوست سیاست در پائین و اجتماع می‌گذرد؛ از آنجا که به جای پاسخ به مطالبات سیاست، پاسخگوی امیال و اراده‌های معطوف به قدرت اقطاب و باندهای سیاسی‌ای است که کشور را بدین نواضعت رسانده‌اند، راهی به دهی نخواهد برد. وفاق انفعالی برای حذف آنچه «دعوا» نامیده می‌شود، نه‌تنها از بین‌برنده دعوا و منازعه نیست، که از قضا موجب جری‌تر شدن جریان ضدملی، حذف آگونیسم و زمینه‌های رقابت سیاسی، امنیت‌ی‌سازی سیاست و لغزاندن سیاست از آگونیسم به آنتاگونیسم وتخصص خواهد شد.

عبور به سیاست‌ورزی ملی

ماکس وبر در فرازی از نوشته پرمایه‌اش تحت‌عنوان «سیاست به‌مثابه حرفه»، سیاست را «عبوری سخت و کند از خلال موانعی درشت و دشوار» می‌داند؛ «عبوری شور‌مندانه و هم‌زمان سنجیده». او این‌خصلت‌های سیاست‌رانه برای ناامید شدن و دست کشیدن از سیاست، که برای امیدوار شدن به آینده و از معبر کنش سیاسی، تعریف می‌کند و می‌نویسد: «این کاملاً درست است، و همه تجربه تاریخ گواه درستی آن است که اگر کسی پیش‌تر سودای رسیدن به هیچ ناممکنی را در سر نپرورانده و سخت‌روییانه در جهان بی‌نگرفته بود، آنچه امروز امکان‌پذیر است، هرگز ممکن نمی‌شد. ولی برای این کار فرد باید رهبر و پیشرو باشد، و نه‌تنها رهبر و پیشرو، بلکه باید همچنین، به معنای بسیار دقیق کلمه، یک قهرمان باشد. و حتی کسانی که نه‌رهبر و پیشرو هستند، نه قهرمان، باید چندان شجاع و دلاور باشند که دل‌شان حتی از فرور یختن همه امیدها نلرزد. این ویژگی‌ها همین امروز ضروری است، در غیر این صورت، همان هم که امروز ممکن و در دسترس است به کف نخواهد آمد. فقط کسی جنم سیاست‌ورزی دارد که مطمئن باشد اگر جهان [روزی]در چشم او، برای آنچه او در سر دارد، خیلی المپانه و حقیرانه هم به نظر رسید، باز هم از او پانمی‌نشیند. فقط کسی جنم سیاست‌ورزی دارد که به‌رغم همه این‌ها باز هم [در چنان روزی] بتواند بگوید: «علی‌رغم همه اینها» (ترجمه استاد محمدهمدی مجاهدی از فرازی از مقاله ماکس وبر).

سپهر سیاسی کشور ما و علیرغم همه اینها (شامل تحولات عمیق نسبت به گذشته، آرایش جدید در عرصه‌های جهانی و منطقه‌ای و نیازها و الزامات زمینه و زمانه)، سیاستمدران ملی و باجنمی را مطالبه می‌کند که به جای نادیدن سیاست، امر ملی و امر سیاسی، با محوریت ایران عزیز، منافع و مصالح ملی، سیاست‌ورزی مسئولانه‌ای در پیش گیرند. این مسیر نه‌آنگونه که عده‌ای از حامیان پزشکیان می‌گویند «استعفا» و کناره‌گیری است که این پروژه، به تدریج مشترک راست افراطی داخلی و خارجی است و نه تحمیل روایت استحاله‌ای؛ بلکه احیای سیاست ملی و مصلحانه و اقدام موثر بر اساس منافع ملی است. فضا آبیستن حوادث گونه‌گونی است و برای غلبه بر مخاطرات، تصمیمات بزرگ و سترگی لازم است. فضای سیاسی اما بسیی مبهم و معوج است، همچنان که لیشتنسبرگ، از چهره‌های پرفرغ و روشنگری در آلمان، در تمثیلی از آنچه در فرانسه می‌گذشت، آورده است: «در فرانسه خمره‌ها در جوش‌اند، اینکه حاصل کار شراب خواهد بود یا سرکه نامعلوم است…»

۲

HEADLINE ONE

تیتریک

عضو شورای شهر تهران درخواست کرد:

معرفی زاکانی به قوه قضائیه؟

کولی‌کتفی‌ها پرداخته و گفت: «علی‌رغم تذکرات مکرر، وضعیت نامناسب جمع‌آوری زباله همچنان ادامه دارد و افراد زباله‌گرد، خصوصاً کودکان زیر ۱۸ سال، با هماهنگی پیمانکاران در این چرخه استثمار می‌شوند و شهرداری نیز نسبت به این معضل بی‌تفاوت است. ما در چهارمین سال شورا هستیم و بارها نسبت به این موضوع تذکر داده‌ایم، اما شهرداری به‌صورت سلیقه‌ای با مسائل بر خورد می‌کند. این افراد، خصوصاً کودکان زیر ۱۸ سال، با هماهنگی پیمانکاران در این چرخه استثمار می‌شوند و شهرداری نیز نسبت به این معضل بی‌تفاوت است.»
اقراریان با اشاره به پیچیدگی این شبکه، اظهار داشت: «یکی از دوستانم در ابتدای دوره به من گفت که ورود به این موضوع خطرناک است، زیرا مافیایی پسماند در تهران دارای قدرت و شبکه‌ای گسترده است. آن زمان این حرف را جدی نگرفتم، اما امروز بعد از سه‌سال و نیم، متوجه‌شده‌ام که این شبکه منافع کلانی دارد و بر‌خی در شهرداری نیز در برابر آن کوتاه آمده‌اند. شهرداری اگر توان مقابله با این مافیای را ندارد، باید شفاف اعلام کند. اگر دستتان در این کاسه نیست، پس چرا بر خوردی انجام نمی‌شود؟ روزی نیست که شهروندان شاهد این صحنه‌های آزردهنده نباشند. جمع‌آوری غیر مجاز زباله‌نه‌تنها چهره شهر را مخدوش کرده، بلکه سلامت عمومی را نیز تهدید می‌کند. از پاسخ‌های کلیشه‌ای پرهیز کنید و به‌جای ارائه توضیحات تکراری، برای حل این معضل، اقدام عملی انجام‌دهید.»

۳۰۰ میلیارد هدر رفت عدم حذف کتفی کولی

مهدی پیرهادی، رئیس کمیسیون سلامت، محیط‌زیست و خدمات شهری در ادامه موضوع گفت: «برای اینکه برای درآمد پسماند خشک بهانه بیابوند، بگویند برای پرداخت مزایده به شهرداری مجبوریم که از مخازن جمع‌آوری‌هایی داشته باشیم. حدود ۳۰۰ میلیارد تومان بود که به نظر جمع شورای شهر تهران این مبلغ را حذف کرد. یعنی کمیسیون برنامه و بودجه و کمیسیون سلامت، محیط‌زیست و خدمات شهری پیشنهاد داده که بهانه‌ای برای اجازه به شهرداری وجود نداشته باشد. کتفی کولی باید حذف شود. اگر حذف نشود یعنی ۳۰۰ میلیارد تومان پول هدر رفته‌اما این معضل همچنان پابرجاست.»

تبدیل وضعیت‌ها بدون مصوبه شورا

اقراریان به‌موضوع دیگری هم اشاره کرد: آن‌هم بی‌اعتنایی به مصوبات شورای شهر تهران.
انطور که بر‌خی از اعضای شورای شهر تهران مانند ناصر امانی اعلام کردند، در این دوره، شورای شهر تیران بیشترین تذکر را به شهردار داده است. اقراریان در تشریح صحبت‌های خود از معرفی کردن شهردار تهران به قوه‌قضائیه هم سخن گفت: «اگر شورای شهر در مصوبه خود شرطی گذاشته باشد، مثلاً در مصوبه گفته باشد باید برای تبدیل وضعیت نیروی انسانی دستورالعمل مربوطه نیز به صورت جداگانه در شورای شهر به تصویب برسد و شهرداری بدون تصویب شورا به تبدیل وضعیت نیروها بپردازد، تکلیف این جذب چیست؟ در چنین شرایطی آیا این امکان وجود دارد که آقای زاکانی طی مکاتبه‌ای به دستگاه قضایی معرفی شود و موضوع تخلف صورت‌گرفته در قوه‌قضائیه پیگیری شود؟» او با اشاره به اینکه اخیراً مشاهده کردیم که بابت قصور و تقصیر دوزیر دولت قبل، احکام سنگین قضایی صادر شد، افزود: «اگر قصور و تقصیری در شهرداری رخ داده باشد یا حیف و میلی انجام شده باشد یا بی‌توجهی به مقررات صورت گرفته باشد، آیا این عزم وجود دارد که با مدیران شهرداری نیز برخورد شود؟ بعضاً مشاهده کرده‌ایم که شورای شهر اصلاحاتی انجام داده، اما شهرداری مسیر خودش را رفته است؛ مصداق آن هم مصوبه تبدیل وضعیت نیروی انسانی در سال ۱۴۰۲ است که باید دستورالعمل مربوطه برای شورا می‌آمد، اما این اتفاق نیفتاد و تبدیل وضعیت‌ها بدون مصوبه شورای شهر تهران انجام شد.»

سوت‌زنی مانع از فساد می‌شود

باغات از دیگر موضوعاتی بود که در این جلسه به آن پرداختند. مهدی عباسی، رئیس کمیسیون شهرسازی و معماری شورای شهر تهران در این باره تأکید کرد: «چندی پیش شهروندی با مراجعه به کمیسیون شهرسازی شورای

گروه‌خبر: روز گذشته سیدصودهمین جلسه شورای شهر تهران متأثر از اتفاقات ریز و درشتی بود که حتی مهدی چمران، رئیس شورای شهر تهران را هم متعجب کرد. پیش از شروع جلسه بار دیگر چمران در جمع خبرنگاران حاضر شد و پاسخگوی سوالات آنها بود. او در پاسخ به این سوال که آقای زاکانی می‌خواست کمر ترافیک را بشکند چرا نتوانست و با ترافیک بسیار زیادی در تهران روبه‌رو هستیم؟ گفت: «با این طریقی که شما انتظار دارید، ۱۰ سال هم بگذرد کمر ترافیک نمی‌شکند. ترافیک بازندگی حداقل ۱۰ میلیون شهروند تهرانی ارتباط مستقیم دارد.» او افزود: «زمانی می‌توانیم از مردم انتظار داشته باشیم که به وسایل حمل و نقل عمومی تردد کنند که وسایل را به اندازه کافی در اختیار داشته باشیم و از سویی دیگر معابر و بزرگراه‌ها نیز کافی باشد؛ چراکه به اندازه خودروها معبر نداریم. لذا باید معابر را به حد کفایت برسانیم البته نباید بیشتر از حد معمول باشد چراکه هر چه معابر افزایش پیدا کند شهروندان هم بیش از قبل با خودروی شخصی تردد خواهند کرد که این موضوع نیز بستگی به شرایط شهر و کشور دارد. پیش از این راهکارهایی برای ترافیک تصویب شده که مهم‌ترین آن توسعه ناوگان حمل و نقل عمومی است. شهروند باید بداند که وقتی به مترو مراجعه می‌کند چند دقیقه بعد سوار قطار خواهد شدنه اینکه ۳۰ دقیقه منتظر بماند یا اینقدر شلوغ شود که آدم فکر کند یک دریایی از انسان‌ها در این مسیر حرکت می‌کنند.»

همین هم عشق است

چمران در مورد خرید اتوبوس‌ها و پرداخت مبالغ از سوی شهرداری به شرکت‌های داخلی اتوبوسرانی، تأکید کرد: «یکی از شرکت‌های داخلی پول اتوبوس را گرفته‌اما اتوبوس‌ها را به شهری دیگر فروخته است. حتماً آن شهر هم نیاز داشته‌اما ما هم قرارداد داشتیم. با توجه به این موضوع باید واردات نیز صورت می‌گرفت و انتقال تکنولوژی انجام می‌شد که نیازهای سالیانه تأمین شود. به دلیل مشکل در پرداخت‌ها اندکی دیر اتوبوس‌های خارجی وارد شدند؛ هرچند شهرداری هزینه آن را پرداخته است. امروز ۵/۸۲ درصد سهم وزارت کشور بود و ۱۷/۷ درصد را شهرداری می‌داد اما موضوع عوض شده است. باز هم گفتیم همین هم به قول قدیمی‌ها عشق است.

چمران در پاسخ به این سوال که چند نفر باید روی پله‌رقی‌ها جان ببازند یا مصدوم شوند تا به شرایط آن رسیدگی شود؟ گفت: «اصلاً کسی باید آسیب ببیند؟ سوال خوبی نیست. هیچ‌کسی نباید در این فضاها آسیب ببیند و ما حتماً موضوع را دنبال و پیگیری خواهیم کرد تا مشخص شود که چرا این اتفاق رخ داده است؟» رئیس شورای شهر تهران در پاسخ به این پرسش که چرا اسم این اتوبوس‌های چرخ لاستیکی را تراموا گذاشتید؟ تأکید کرد: «ما نگذاشتیم آن کسی که ساخته این اسم را گذاشته است.» او در باره دست‌دوم بودن دوام تراموای وارداتی، گفت: «دست دوم نبوده است. شاید قرار است آنها را برگردانند.» خبرنگار هم‌میهن پرسید: «پس چرا آقای هرمزی (معاون حمل و نقل شهرداری تهران) اعلام کرده که دست دوم بوده؟» چمران پاسخ داد: «دست دوم بودنش را من نمی‌دانم. من که از این دو تراموا بازدید کردم گفتند نو است. من خبر ندارم که دست دوم است.»

فروش درختان برای گرفتن پایان کار

حبیب کاشانی، خزانedar شورای شهر تأکید کرد: «در یک سایت عکس‌های درختان توت را منتشر کرده که در گلدان‌های بسیار بزرگ به فروش می‌رسد برای گرفتن پایان کار. این جالب است. یعنی درختان را بکارند و کارشناسان پایان کار بدهد.» او از مهدی عباسی به عنوان رئیس کمیسیون شهرسازی و معماری خواست که این موضوع را پیگیری کند و گفت: «شنیده بودیم بچه را می‌دهند تا تکدی‌گری کنند. اما فروش درخت توت آماده برای گرفتن پایان کار را ندیده بودیم.»

دست شهرداری با مافیای زباله در یک کاسه؟

مهدی اقراریان، رئیس کمیته نظارت و حقوقی شورای شهر تهران در جریان این جلسه، به دو موضوع مهم اشاره کرد. ابتدا به موضوع زباله‌گردی توسط

همین طیف نمایندگان دیروز طومار در خواست برای ابلاغ قانون حجاب

را در مجلس پهن کردند و می‌توان سوال را امروز از آنان پرسید که این قانون چه ارتباطی با دغدغه مردم و آب و نان انسان دارد.
تجمعات کم‌جان حجاب در برخی شهرها از جمله تهران و مشهد در کنار تحصن چندنفره مقابل مجلس که با دلجویی نمایندگان از آنان نیز همراه بود، به خوبی نشان می‌دهد که این دغدغه چقدر در جامعه وجود دارد.
چرا این موضوع پیشرویی تندروها علیه دولت پزشکیان محسوب می‌شود؟ مسعود پزشکیان به‌دلیل بحران سازبودن این قانون، از ابلاغ آن خودداری کرد. دبیر شورایعالی امنیت ملی نیز با توجه به عواقب اجرای این قانون، جلوی ابلاغ آن توسط رئیس مجلس را گرفت. در صورتی که این قانون محصول مجلس یازدهم اجرا شود، عواقب آن و باز خوردی که از جامعه می‌گیرد بر عهده دولت پزشکیان است.
دولت قبل به طور تمام‌قد پشتیبان این قانون بود و وزیر کشور آن بر خلاف مسئولیتی که در تأمین امنیت کشور داشت، از پشت تریبون اعلام می‌کرد آمران به معروف برای کار خود نیازی به قانون و مجوز ندارند. با اجرای قانون نیز مشکلی نداشتند. اما اجرا شدن این قانون به‌طور قطع از یک سو جایگاه اجتماعی منزلت لز پزشکیان را با مشکل روبه‌رو می‌کند و از سوی دیگر مجموعه دولت به‌عنوان مجری قانون را دچار چالش‌های جدی خواهد کرد.

خط و نشان پشت تریبون

نمایندگان تندرو مجلس در چهار روز گذشته اظهارات تندی در رسانه و فضای مجازی داشتند که بخشی از آن‌ها را مرور می‌کنیم.
امیر حسین ثابتی منفرد، نماینده تهران و از نزدیکان سعید جلیلی، که این روزها ستاره پرفرغ جریان

گزارش یک

ادامه از صفحه اول

تندرو در مجلس محسوب می‌شود، از پیگیری کنندگان استیضاح همتی در مجلس بود که بر اساس قانون اساسی، حق نمایندگنان است.
دو روز قبل اما مصاحبه او با خبرگزاری دانشجو- وابسته به بسیج دانشجویی -منتشر شد که نکات جالب توجهی در خود داشت. این عضو پیشین شاخه جوانان جبهه پایداری در بخشی از مصاحبه می‌گوید: «من با هر درصدی که به مجلس رفته باشم، امروز جزو ۲۹۰ نفری هستم که می‌توانم وزیر را پایین بکشم و استیضاح کنم.
کما اینکه دیروز ۱۲- اسفند- این کار را کردم و اگر لازم باشد [باز هم] این کار را می‌کنیم. این جایگاه قانونی و حقوقی است که بر اساس ساختار کشور به دست آمده و هر کشوری نیز چنین چیزی را دارد.» البته این نکته مورد توجه نماینده محترم تهران قرار نگرفت که تشکیل مجلس خالص‌سازی شده در نهایت به تصویب قوانینی مانند حجاب و عفاف، صیانت (محدوبیت اینترنت) یا نحوه انتصاب افراد در مشاغل حساس منجر می‌شود.
مصوباتی که کشور را زمین گیر می‌کند و به علت همان نگاه خالص‌سازانه، امکان قانونی برای رفع اثر آنان نیز تا حد بسیار زیادی وجود ندارد.
سید محمدمنان رئیسی، دیگر نماینده تیم جلیلی در مجلس چند اظهارنظر طی روزهای اخیر داشت که با موضوع این گزارش همخوانی دارد. او در برنامه «اسلام‌صبح‌بخیر» شبکه‌سه‌سیمما که سیاسی نیست اما این روزها حواشی سیاسی زیادی دارد، به موضوع استیضاح وزرا پرداخت.
مجری این برنامه خطاب به سیدمحمد منان رئیسی گفت: «آقای عارف بعد از استیضاح آقای همتی گفتند ما از آقای همتی در جاهای دیگر برای تصمیم‌های بزرگ اقتصادی می‌خواهیم استفاده کنیم. موضع نمایندگان مجلس در این باره چیست؟ شما نماینده افکار عمومی و مردم هستید. مردم به شمار در شهرهایتان